

Негърчетата натрупаха на вратата на кафеза много камъни и едно по едно се изпокриха въ колибитъ си. Остана само едно негърче да пази Пенча, да не избѣга. Но следъ малко и то се мушна въ близката колиба. Тогава Пенчо събу обувката си, съблѣче чорапитъ и панталонитъ си, за да се разхлади, сложи ги на срѣдъ кафеза и седна край тѣхъ.

Следъ малко съгледа въ кафеза нѣколко голѣми космати орѣха. Грабна единъ отъ тѣхъ, удари го въ близкия камъкъ, счупи го и го изсмука на единъ дѣхъ... Това бѣше кокосовъ орѣхъ, пълненъ съ кокосово млѣко.

Следъ това Пенчо сложи глава върху панталонитъ си, легна и заспа...

Надвечеръ чакъ Пенчо се събуди отъ голѣмата глѣчка. Малкитъ негърчета тичаха около кафеза, играеха и викаха.

Пенчо се просълзи отъ мъка. Ето го сега, той е пленникъ на тия черни и грозни негърчета! И какво ли ще правятъ съ него? ... Може би ще го опекаатъ и изядатъ! Колко тежко било да е човѣкъ пленникъ!... А той не пожали малката ластовичка и я затвори въ кафеза. Ето го сега и той е затворенъ... Сега Пенчо напълно разбра мъката на затворената отъ него ластовичка.

Едри сълзи закапаха отъ очитъ му... Негърчетата, като го видѣха, че плаче, едно по едно си отидоха въ колибитъ и го оставиха самъ. Почна да се стѣмнява. Пенчо счупи още единъ кокосовъ орѣхъ. Изсмука и него и захвърли черупката му вънъ отъ кафеза.

Стѣмни се. Пенчо облѣче панталонитъ и чорапитъ си и почака, докато всички чернокожи се прибраха въ колибитъ си... Селото утихна. Пенчо започна да опитва полека-лека пржитъ на затвора си. Намѣри единъ пржтъ, че се клати. Натисна го по-силно и той изкочи настрана... Пенчо се зарадва много и се измъкна полека навънъ отъ кафеза. Грабна обувката си въ една ржка, грабна единъ кокосовъ орѣхъ въ другата ржка и полека, полека излѣзе изъ селото...

После обу бързо обувката си и затича. Тича Пенчо дълго време, безъ да знае на кжде тича. Умори се и почна да върви по-полека... Минаваше вече полунощъ.